

Αρχές βέλτιστης πρακτικής

Οι κλινικοί που εργάζονται με παιδιά και νέους με εγκεφαλική παράλυση και θέτουν λειτουργικούς στόχους, συνιστάται να ακολουθούν τις ακόλουθες αρχές βέλτιστης πρακτικής προκειμένου να επιτευχθούν τα βέλτιστα αποτελέσματα.

Θα πρέπει να καθορίζονται στόχοι οι οποίοι επιλέγονται από το παιδί και την οικογένεια

1

Η παρέμβαση θα πρέπει να ξεκινά κατανοώντας το τι είναι σημαντικό για το παιδί και καθορίζοντας λειτουργικούς στόχους οι οποίοι θα εστιάζουν στην ενθάρρυνση της συμμετοχής του. Οι στόχοι θα πρέπει να είναι λειτουργικοί, να έχουν σημασία για το παιδί, να είναι εφικτοί μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα και να μετρώνται στην αρχή και στο τέλος της παρέμβασης. Θα πρέπει επίσης να παρέχεται γραπτό αντίγραφο των στόχων.

Θα πρέπει να προσδιορίζονται οι παράγοντες που περιορίζουν την επίτευξη του στόχου

2

Οι κλινικοί θα πρέπει να παρατηρούν το παιδί καθώς επιχειρεί να εκτελέσει έναν λειτουργικό στόχο έτσι ώστε να καθορίζουν τους παράγοντες που περιορίζουν την επίτευξή του. Θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι παράγοντες της δραστηριότητας και του περιβάλλοντος που μπορούν να χρησιμοποιηθούν και να βοηθήσουν την επίτευξη των στόχων.

Η παρέμβαση θα πρέπει να περιλαμβάνει την άμεση εξάσκηση του λειτουργικού στόχου

3

Η ενεργός εξάσκηση του στόχου του παιδιού και όχι η εστίαση στις υποκείμενες βλάβες, θα πρέπει να είναι το επίκεντρο της παρέμβασης. Αυτό περιλαμβάνει την υιοθέτηση μιας προσέγγισης «μη-παρεμβατικής» από τον κλινικό και την παροχή ανατροφοδότησης ώστε να υποστηρίξει το παιδί για να φέρει εις πέρας με επιτυχία τον στόχο του.

Η παρέμβαση θα πρέπει να είναι ευχάριστη και να παρακινεί το παιδί

4

Η παρέμβαση θα πρέπει να είναι ευχάριστη για να παρακινείται το παιδί αλλά ταυτόχρονα και αρκετά απαιτητική ώστε το παιδί να βελτιώνεται. Οι παρεμβάσεις που είναι επώδυνες ή ενοχλητικές θα πρέπει να τροποποιούνται και να εξετάζονται εναλλακτικές παρεμβάσεις.

Η εξάσκηση των στόχων θα πρέπει να πραγματοποιείται στο σπίτι και την κοινότητα

5

Η επίτευξη των στόχων είναι πιθανότερο να μεταφερθεί στην καθημερινή ζωή όταν η εξάσκηση πραγματοποιείται σε περιβάλλοντα καθημερινής ζωής. Όταν αυτό δεν είναι εφικτό, η παρέμβαση θα πρέπει να προσαρμόζεται έτσι ώστε η εξάσκηση να τα αντικατοπτρίζει και να παρέχει ερεθίσματα που σχετίζονται με τους στόχους του παιδιού.

Η ενεργή συμμετοχή των γονέων θα πρέπει να αποτελεί βασικό συστατικό κάθε παρέμβασης

6

Οι κλινικοί θα πρέπει να παρέχουν πληροφορίες και να καθοδηγούν τις οικογένειες ώστε να συμμετέχουν ενεργά στην παρέμβαση του παιδιού τους. Ένα δομημένο πρόγραμμα στο σπίτι, προσαρμοσμένο για να ταιριάζει εξατομικευμένα στο παιδί και την οικογένειά του, σε συνδυασμό με συνεχή υποστήριξη και επανέλεγχο θα μεγιστοποιήσει την εξάσκηση εκτός των θεραπευτικών συνεδριών.

Τα παιδιά και οι γονείς θα πρέπει να ενδυναμώνονται στη λήψη αποφάσεων

7

Οι κλινικοί θα πρέπει να μοιράζονται τις γνώσεις τους με τις οικογένειες και να τους παρέχουν ενημερωμένα ερευνητικά δεδομένα που θα τους επιτρέπουν να λαμβάνουν εμπειριστατωμένες αποφάσεις σχετικά με τις παρεμβάσεις. Οι κλινικοί θα πρέπει να εξετάζουν εξατομικευμένα το παιδί και να συστήνουν μόνο εφικτές, αποτελεσματικές και επιστημονικά τεκμηριωμένες παρεμβάσεις.

Θα πρέπει να προγραμματίζεται επαρκής εξάσκηση για την επίτευξη των στόχων

8

Είναι σημαντικό να λαμβάνεται υπόψη πόση εξάσκηση θα χρειαστεί για την επίτευξη των στόχων και να υπάρχει συνεργασία με τις οικογένειες για τον σχεδιασμό του πώς μπορεί να επιτευχθεί η εξάσκηση αυτή. Ορισμένες παρεμβάσεις μπορεί να απαιτούν περισσότερη εξάσκηση και αυτό είναι σημαντικό να λαμβάνεται υπόψη κατά το σχεδιασμό της παρέμβασης.

Θα πρέπει να ακολουθείται ομαδική προσέγγιση

9

Συνιστάται να ακολουθείται ομαδική προσέγγιση (με το παιδί και την οικογένεια ως μέρος της ομάδας) για τον καθορισμό των στόχων καθώς και τον προγραμματισμό της παρέμβασης. Η αποτελεσματική επικοινωνία των κλινικών και η προσπάθεια επίτευξης κοινών στόχων μπορεί να μειώσει την επιβάρυνση της οικογένειας.